Я думати люблю в смеркання час,
Як світ вдягається у чорні шати,
Як зірка гляне до моєї хати
Крізь шибку – мерехтлива, як алмаз.
Я тисячі думок сную нараз
Про свою долю… щоб не заридати,
Збираю дух в нечулість, ніби в лати,
Але в очу сльоза – єдиний спас.
Сиджу і мрію. Жду. Кого не знаю.
Не можу сам собі відповісти,
Здається, долі кращої чекаю.
Та чи діждусь, чи вийду з темноти
Свойого болю й смутку в щасті й силі,
Чи краща моя доля – аж в могилі?

* * *

Не мрійте про минулість величаву,
Бо мріями її не воскресить.
Віддайте хоч життя – вона й на мить
Не вернеться, не принесе вам славу.
Майбутнє ваше крізь далінь темнаву
Не світить щастям, мов ясна блакить.
І сумнів, схований в душі, тремтить,
І родить безнадію чорну й мляву.
Облиште марити про давні дні,
І як душа болить, тамуйте болі,
Будущину кохайте, та не в сні;
Піддайтесь нещасливих доль сваволі,
І працею в скорботній тишині
Встеляйте шлях прихильнішої долі.

1906